

Вѣстникъ „Смѣшлю“
Издава всяка Сѣбота.
Редакцията и Администрацията се
намирватъ въ печатницата на в.
„Българско Знаме“ при
Издателя и Отговорника:
Ив. Дочковъ.
Единъ листъ: едно грошче.

С М Ъ Ш Л Ю .

Цѣната на „Смѣшля“ е:
За цѣла година:
въ южна България 2 рубли нови
въ сѣвер. България 2½ руб. нови
За 6 мѣсеци:
За отсамъ Балкана 5 франка.
За отатъкъ Балкана 6 лева
Така и за другитѣ Българияи, кои-
то сѣ извънъ отъ нашия сѣнуръ.

ВѢСТНИКЪ ХУМОРИСТИЧЕСКИЙ, САТИРИЧЕСКИЙ, ПОЛИТИЧЕСКИЙ И ЛИТЕРАТУРНИЙ.

Състоянието НА НАШАТА ЖУРНАЛИСТИКА

Както щещъ тъй свиря на нашитѣ абонати, тѣ си знаятъ все едната: да четатъ на готово и да не плащатъ. Този застарѣлъ и вѣпльтенъ навикъ въ сърдцата да не кажемъ на венчки, нѣ на половината часть отъ абонатитѣ на нашитѣ вѣстници е една чума или една холера, (ама каква холера я? таквасъ каквато на 1868 л. въ Голѣмото село измори въ 2 мѣсеци разстояние тамамъ 300,000 душици!!! тогасъ и Дѣдо Патрика билия страха ради холерекая побѣгна за покаяние на островитѣ) която отъ врѣме до врѣме праща въ обятията на Морана по нѣкой и другъ вѣстникъ. *Clara facta claros faciunt amicos* казва Латинецътъ т. е. лъвнитѣ дѣла обясняватъ приятелитѣ сир. служатъ за обяснение на приятелитѣ.

„**Кукурригу**“ той ся искукуррига и накукуррига вече и перата му се намиратъ изъ кеситѣ на абонатитѣ му.

„**Независимостъ**“ тя се независимъ и почива въ гробътъ за второ пришествие, гдѣто ще се сѣди за да даде счетъ за извършенитѣ си дѣла.

„**Редъ**“ той уреди венчко и заспа отъ сжщата летаргия на абонатитѣ си.

„**Народний Гласъ**“ той вика, крѣскѣ, моли се, заплашва и спорѣдъ свѣдения и неговата сѣдба е неизвѣстна.

Баба «Марина» тя се крѣпи като пиянъ човѣкъ и залита хѣ тукъ да падне, хѣ тамъ да се сприне, нѣ благодарение, че знае отъ врѣме до врѣме да се свѣстява и да се залавя о стѣнитѣ, които да я подпиратъ и да ѝ покриватъ обикновенниятъ порокъ.

„**Съединение**“ той е прѣдъ очитѣ ни, той заслужва да бѣде прѣпорѣченъ на всѣкого; името му наистина отговаря на цѣльта му, и ние сме увѣрени, че публиката трѣбва да го е посрѣщнала съ голѣмъ възоргъ. Ние му прѣпорѣчваме *безпристрастието* и за начало *народна и народната воля*, ако иска да съществува дълго врѣ-

ме косто нѣщо му желяемъ отъ цѣло сърдце и отъ цѣла душа. Само се боимъ да не би да постигне и него сжщата участь та да изстуди ревността на г. Берковски и да опропасти жертвитѣ му и благитѣ му надѣжди. Дай, Боже да не се сбядне това!

Мечтаемото подновяване и издаване на „**Българско Знаме**“, твърдѣ ни зарадва; обаче не можемъ да не скърбимъ за спиране то на „**Свѣтъникъ**“, и то по причина, че никой отъ нашитѣ еписатели не се е появилъ до сега да приеме редакцията му.

А що да кажемъ или що да пророкуваме за прѣдполагаемото издаване на „**Южна България**“? Добъръ стомахъ, добро смиление и добъръ касметъ.

За състоянието на вѣстницитѣ въ Княжеството ние нѣма що да ся произнесемъ, защото съ врѣме се произнесохме. Тѣ сж все недопосчета и сжществуватъ до гдѣто живѣятъ *партиитѣ* имъ; послѣ вѣтъръ ги носи.

„**Работа**“ спорѣдъ послѣднитѣ новини тя се изработила вече и се убила сама, по какви именно причини намъ е неизвѣстно; нѣ при все това не е чудно ако си прѣдположимъ, че сж я напуснали новитѣ и обѣщаванитѣ сръбѣрни *левчета*.

За „**Положение**“ не споминихме нищо, защото и то не заслужва за нищо както първитѣ си основатель редакторъ и издатель. То ту пуши като *шибукъ*, ту бърбочи като *паргиле*.

Ето вкратцѣ състоянието на нашата журналистика било по съдържание и направление, било по подкрѣпяние и по насърчение отъ страна на абонатитѣ. „**Смѣшлю**“ нѣма да спомене за себе си нищо друго, освѣнъ че и той страда отъ общата болестъ на неплащанието, тъй че по нѣкогажъ, ако би да нѣма смѣхъ въ устата му, не трѣбва да е чудно на никого, защото поговорката казва че: *и гладна мечка хоро не играе*.

ОТПРАЗДНУВАНИЕТО на 4-ий Януарий.

Двайсетъ чѣта царвули да имаше „**Смѣшлю**“ пакъ не би мо-

жалъ да исходи на всѣкадѣ и да прихеттвува на всичкитѣ тържества извършени въ този день за въспоминание на петгодишното дохождане на нашитѣ любезни братушки и нашето освободяване. Навсѣкждѣ се пълеше въздухътъ отъ урраааа и отъ признателностъ. Всѣкой мислеше, че се намира въ онѣзи дни, когато съ вѣщи въ рацѣтѣ очакваше тѣзи любезни гости!

Въ това всенародно въехищение на нашъ Смѣшля румнѣло нѣщо на умѣтъ, което трѣбвало да проникне на всѣкого въ сърдцето. Той като съглѣдалъ нѣколко души въ г. П., че стоѣли намусени и като попарени съ врѣла вода между веселящитѣ се, помислилъ си възможно ли е да не хранятъ чувства отъ *любовъ, признателностъ и благодарностъ* къмъ тѣзи, които пожертвувахъ животътъ си и имотътъ си за нашето освобождение? Възможно ли е така скоро да забравятъ добринитѣ на благодаритѣ си? Възможно ли е въ сжщото врѣме да искатъ и да ги гонятъ? Възможно ли е да биятъ човѣка съ неговитѣ камъци по неговата глава?

Смѣшлю много пакъ е укорилъ поведението на тѣзи ужъ народни лица, нѣ пакъ го счита за своя длѣжностъ да имъ напомни и още веднажъ, че този пакъ, когото сж хванали тѣ, ще ни приготви пронастьта. Една лампа е готова вече и чака частъ си за да ни погълни; и ако не се яви вторий Св. Георгий съ конието си да я прободѣ и умъртви, кой другъ ще ни отърве отъ устата ѝ?

Изъ Смѣшлювий дневникъ.

Златний Лъвъ въ П. прѣстава вече да бѣде свѣргалице на дипломатическитѣ мишки, защото му бѣли сладката, и не плащали нищо. Г. Д-овъ щѣлъ да даде прошение, нѣ нѣколко пльхове го спрѣли съ обѣщание, че ще влѣжатъ тайно въ каситѣ на нѣкои познати свои приятели и ще му заплачатъ за вѣщко.

Една Пулпуденка ни съобщава, че нѣ можла да иди на балътъ, но причина че мивкитѣ ѝ изѣли *пудрата*, а тя нѣмала съ какво да се набрашени.

Учимъ се, че една депутация отъ интеллигентитѣ въ г. П. щѣла да събере распрѣснѣтитѣ пера на г. Кукуррига

и да се помъчи да му ги налѣни дано да въскрѣсне.

*

Единъ гайдаджия ни пише, че началникътъ като го викалъ та му свирлъ цѣла нощъ на Ивановъ-денъ, освѣнъ като му не далъ ни една строшена парница, нѣ още му съдралъ и гайдата.

*

Слухъ се носи изъ Смѣшловата бѣчва, че прѣкъснитѣ сношения на една висока личность съ друга и тя висока щѣли скоро да влѣзатъ въ изглаждане. Ишаллахъ и Смѣшло иска това я!

*

Уррааа! И въ Стара-Загора ще се издава вѣстникъ. Ние сърадваме неизвѣстнитѣ му прѣдиринмачи и имъ желаемъ добръ успѣхъ по правилата на земледѣлието. Нуждата е външоца по тази частъ.

*

Изъ г. Х. ни събщаватъ, че училищата пѣятъ на запустѣване поради голѣмитѣ иптриги на едно тамкашно полвинъ-даскалче. Слѣдъ тѣзи бѣлѣжки ако би да се не земе подъ внимание поправяннето му Смѣшло ще му лѣне гърмогласното и звънливото именце и прѣзвменище.

*

Тѣзи дни сж напншли нашъ кпръ Смѣшлия за кирия; той вѣрва, че Постоянний Комитетъ ще се погрижи да изработи единъ публично-административенъ правилникъ, чрѣзъ който да се отпуснатъ както на Н. С. 50 т. л. за прѣбиваннето му два-три мѣсеца на Д-ре въ кѣщата на единъ Пловд. гражда-нинъ, тѣй и на г. «Смѣшля» едно позволение или разрѣшение да прѣкарва листоветъ си безплатно. За този хаиръ Смѣшло крайно ще бѣде признателенъ на Постоянний Комитетъ; защото друго-яче какъ ще да излѣзе на глава съ тѣзи тежки и прѣтежки пощенски налози. Чрѣзъ това помилване или добрина той мисли, че ще може да си заплати свободно и кирийката. Аминь! дано да се сбѣдне! Нѣ дѣ тоя Господь?!

*

Изъ с. Б. ни разказватъ за единъ скандалъ, който печатътъ не може да позволи явяваннето въ подробностъ. То-зи вкороенетъ Азиятский обичай трѣбва вече да се искорени непомежду ни, сра-мота е отъ хората, грѣхота е отъ Бога.

*

Учимъ се отъ вѣрно мѣето, че по празниците въ едно кафене се е произвелъ единъ свети-врти-пухъ отъ пи-янство, който не прави честь на наше-то високо чиновничество. «Смѣшлю» и той си посрѣбнува отъ вѣрме до вѣрме, нѣ всекога знае себе си. Една посло-вица казва, че ние трѣбва да пиеме ви-ното, а не то насъ.

Изъ Княжеството.

Тайна Кореспонденция на «Смѣшля»

Оазъ и азъ се чува на всекъдъ! Единъ се удрятъ съ камъни по главитѣ, а други виятъ валки отъ снѣгъ и се гонятъ и пухатъ. По случай прѣди нѣколко де-на една такава снѣжна валка паднѣла въ камарата на Нар. Събрание и стрѣнѣла мнозина отъ депутативъ. Тя имъ до-карала студенина и вразумие. Студени-на отъ страна на нищо и никаквитѣ цазеквания, а вразумия, че до кога ще

глѣдате на най-важнитѣ постове лица, които не познаватъ не духътъ, не състо-яннето на народа и на неговитѣ интере-си; а още повече лица, които сж чужди за народа и за неговитѣ интереси.

Та на кажи, рѣчи то е единъ добръ знакъ. Нѣ що да правитѣ, кога рѣба-та вони отъ главата? Единъ се рѣша-ватъ, други ги е страхъ да прѣхвърлятъ трапътъ, нѣ най-сѣтнѣ 15 души отъ де-путативъ плонжжъ си въ пазухата, прѣ-крѣстнхъ се, рѣкохъ: *пло* мечка страхъ, а насъ не и завчера се прѣдставихъ прѣдъ Н. В. да некатъ отъ него назна-чението на единъ Българинъ на Общи-тѣ Сгради. Ехъ, бате Смѣшльо, това е зарадало мнозина, а най-много г. Хад-жененова, който, кой знае по какви съ-ображения, ще му се и надѣва се да ми-не на този постъ. За това той не оста-ва *аката* на нѣколко души отъ депута-титѣ, нѣ постоянно ги угощава въ освѣт-ленитѣ салони на палатътъ си. Дай, Боже да сполучи като вѣлкъ въ вѣгли-во вѣрме. Нѣ азъ вѣрвамъ, че той ще се понамръщи и ще си даде оставката, защото не е лѣжица за неговитѣ уста.

Нашата прѣдрага Френско-Русско-Българска „Работа“ Богъ да я прости. Тя се наработи и изработи вече. Столи-цата ни е облѣчена въ черно и прави *трауръ*. Тя ъ се ще да въскрѣсне, нѣ безъ тунядеки левчета не ще да може. *Яма йокъ*, казанъ да ъе.

Бате Смѣшльо, казвамъ ти и тази повинна съ голѣмо прѣдизвание че кон-серваторитѣ сж дошли вече до убѣжде-ние, че безъ помощта на либералцитѣ не щѣтъ да могатъ да истѣчатъ плат-ното си. Тѣзи дни двама прѣкалени консерватори прѣминжжъ въ дружество-то на либералцитѣ. „Българский Гласъ“ щѣлъ да посвѣти 4-5 колони дано да ги отклони, нѣ както ми мериши и той се е наситилъ вече на консервативнитѣ. Дай, Боже, все такива новини да се чуватъ.

Прѣмудрость Смѣшлова

Чтение!

Тако глаголетъ Смѣшлю: Ще дойде часетъ, когато венчкитѣ синове българ-ски ще чуятъ гласетъ ми и ще повѣр-ватъ, че Смѣшлю не е говорилъ и не е пророчествувалъ напраздно.

За всеуслишание на венчки дѣдо Смѣшлю ви явява и прѣдказва, че тѣзи дни ще избухне едно вълнение мѣжду нѣколко лица, отъ които едни ще се удратъ въ грѣдитѣ и ще викатъ: *согрѣ-шихомъ, беззаконнивахомъ и нѣсми до-стойни да носимъ името българци*; а дру-ги ще зематъ по два камака отъ Са-хатъ-Тене или отъ Витуша, ще се биятъ по главата, която ще имъ ганти като издѣненъ тѣпанъ, и ще викатъ: *что со-творимъ убо за да наследимъ царство народное и волю народную*? Тогава Слѣш-лю облѣченъ въ славата на свойтъ ко-жухъ, на свойтъ рунтавъ мечий кал-пакъ и на свойтъ голѣми народни цар-вули и окръженъ отъ свойтъ истенски послѣдователи, ще се възнесе надъ у-вѣненитѣ съ гордостъ и съ прѣдател-ство глави на тѣзи, които не сж узнали посланието му, ще ги отлѣчи като пѣрчове и кози отъ добритѣ овни и овци и весегласно ще имъ изрече: идѣте и прѣждосайте се, проклѣти, отъ лицето на Смѣшля и наследвайте цар-ството на страститѣ си, защото тѣ ви сж били народътъ и джобетъ, чрѣзъ тѣхъ сте ставали чужди достеве, чрѣзъ

тѣхъ на мнозина мостове! Идѣте, махнѣте се отъ очитѣ ми, защото не сте щѣли да разумѣете, че *гласъ наро-денъ, гласъ Господень*. Тогава мнозина ще заплачатъ, ще некатъ да се покаятъ, ще повикатъ планинитѣ и горитѣ да ги покриватъ отъ срамъ, нѣ напраздно. . . .

Чуйте синове български и прибѣр-зайте да съберете умѣтъ си въ главата догдѣто не е дошелъ този проклѣтъ часъ, защото слѣдъ дѣждъ качулика не струва вече. — Небото и земята ще про-паднажъ и ще се изгубатъ, а отъ Смѣш-лювитѣ пророчески думи една *черта* или *пота* пѣма да не се сбѣдне.

Царъ Божко, орелътъ и къртътъ

Басня изъ Смѣшловата бѣчва.

Единъ Селенитъ, на име Божко кой-то отъ много години се скиталъ по чужбина и забравилъ не само себе си, нѣ отечеството си, роднитѣ си и езикътъ си. Той се прѣобърналъ на таквъ между каквито и живѣлъ. По тѣзи страни се появила война, той се чудялъ кѣдъ да се дѣне дано да се избави. Единъ Орелъ като лѣтълъ по въз-духътъ, съглѣдалъ отъ висотитѣ, че той стон и мисли много, и като го съжа-лилъ, рѣкълъ му: хе, побратиме, азъ идж откъмъ твоео отечество, гдѣто вой-ната се свърши; искашъ ли да те на-прави царъ на твойтъ съселени? — Какъ не? отговорилъ Божко, етига да искашъ ти. — Добръ, прибавилъ Орелътъ, ако би да те занесъ съ тѣзи дрѣхи, които сж твърдѣ омразни на съселенитѣ ти, пѣма да те приемжъ и ще те испѣждѣ на часетъ. Промѣнявашъ ли си ги? — Защо не, избѣрборалъ весело Божко, и главата си промѣнявамъ биле! На този му отговоръ, орелътъ слѣза на земята, расперва крилата си, качва го на гър-бѣтъ си, и завмалко вѣрме истѣрва го право на отечеството му между съсе-ленитѣ му. Тѣ като го видѣли много се зарадвали, приѣли го за свой царъ, ува-жавали го, тѣй че за малко вѣрме той спечелелъ благоволеннето на венчкитѣ поради добритѣ си и благоразумнитѣ си отношения къмъ тѣхъ.

Въ това вѣрме той се погрижилъ та си наравилъ една хубава и прѣ-лестна градина. Благовоинитѣ цвѣтя прѣкакали навѣскадъ благоуханието си, тѣй щото се прочула почти на цѣлъ свѣтъ.

Тази благоприятна повинна дошла до ушитѣ и на Орелътъ. Той за да се у-вѣри, испратилъ отъ своя си етанъ едно орелче. То пристигнѣло влѣзло въ гра-дината, разглѣдало я добръ и останѣло твърдѣ въехищено. Царъ Божко като го съглѣдалъ, че обикаля изъ градината, приближилъ се до него, и захванѣл да се разговарятъ. Между многото размѣ-нявания на думи орелчето като зарижло да рови нѣщо исподъ земята, рѣкло на царъ Божка: — побратиме, въ градина-та ти има къртъ, той съ вѣрме ще на-вѣди и малки и ще ти я опустоши, защо не земешъ съ вѣрме мѣрки за да го прѣмахнешъ? — Ба, не; отговорилъ царъ Божко, спорѣдъ най-новитѣ издир-вания на зоологитѣ, къртоветѣ не били вѣрдителни, нѣ полезни животни. Тѣ сж не храняли съ растения, нѣ чисто и просто съ черви и други насикомн. — Да, съгласенъ съмъ и азъ на това мнѣние припурило орелто, нѣ тѣ като подравятъ прѣстѣта, съ нея заедно под-раватъ и коренетъ на цвѣтата и така

ги праватъ да псхнуватъ. — Не не; ти се лъжешъ много г-нъ орльо. И послѣ да ти кажж ли пай-кжсята; иди си отгдѣто си дошелъ, ти не трѣбва да ми се бъркашъ на моята работа, азъ си зная що вършж. Този къртъ ми е много драгъ, въ най-усилнитѣ обстоятелства той ми е най-голямнитѣ свѣтъникъ и най-първиятъ утѣшителъ. — Тъй ли? . . . Защрака съ човката си орелчето, тази ли е признателността ти, за гдѣто та направи и остави за царь баща ми? — Махни, се отгдѣто не добро, извика царь Божко, догдѣтъ съ съзвѣстиемъ захванжтъ съ зло! . . . Въ това врѣме къртътъ из-свистѣ радостно: добръ постѣнашъ царю, спорѣтъ съвѣтитѣ ми, земи дърво изгони го и свършено нѣщо!

Царь Божко дограби една суровица спуснж се възъ орелчето; а то безъ да губи врѣме помѣри да си бѣга и да раскаже на баща си за царь Божковата признателностъ; нѣ изненадѣно пристигнува едно гълъбче съ бѣло книже на шията, орелчето го распечатва, прочита го и вижда заповѣдъ да се не мърда отъ мѣстото си, защото той се научилъ за постѣжката на царь Божко и далъ заповѣдъ на съселенитѣ му какъ да се огласятъ съ него въ този случай.

Като се научили селенитѣ за тази грозна случка проводили нѣколко души отъ по прѣднитѣ до царь Божко, нѣ той некалъ да постѣжъ и съ тѣхъ така. Тогава се захванжла една упорита борба, която продължава и до днесъ. Слѣдствията, спорѣтъ Смѣшловото прѣд-виждание, ще бждѣтъ опронежителни за царь Божко и къртътъ.

Умъ царува, умъ робува, умъ патки насе!

Какъ се става дипломатъ,

Изъ Смѣшловата философия.

Че пуста глава ли носи нашъ Смѣшлю! Кладенецъ да е пакъ ще прѣсѣхне, изворъ да е пакъ ще прѣстане отъ лѣтитѣ горѣщини или отъ зимнитѣ помръз-леци и лѣдица! нѣ изъ неговата тон-ковека кратуна всѣкий пѣтъ текжтъ прѣ-мудростъ и мудростъ, умъ и разумъ. Ето че пакъ се го замотали както кжло на въртѣлешка догдѣто нѣкон си г-да, които ги блазни и дразни дипломатство-то, некатъ да ги научи какъ се става дипломатъ! Щещъ-нещещъ трѣбва да си пукатъ мозъктѣ и да отговоряшъ; друго-яче ще помислятъ, че въ Смѣшловата математика не се намира тази проблема, и той не знае какъ се рѣшава! О-хoooo! полегка дж се не сѣрѣп-нѣтъ о калпакътъ ми подобни мисли-тели, той като го бухна три ишти въ земята отведнажъ ще се оналяти като зайче тозъ въпросъ, и самъ по себе си ще се яви, и ще се разрѣши. . . . Но, ето го, той бухнж калпакътъ си и разрѣшенето на въпросътъ неочи. Слу-шайте, не чудѣте се! . . .

Който нека да стане дипломатъ, трѣбва да има слѣдующитѣ качества:

I. Трѣбва да приема венчкитѣ изда-ваеми български вѣстници и да ги чете отъ кора до кора, догдѣто се прѣсели въ обаятия на Морфея и захване да бълнува, че все плаща на вѣстникоизда-телитѣ, а паритѣ му стоятъ все въ ке-сийката, и му сж мили да излѣзнжтъ:

II. Трѣбва да си тури очила да по-глѣдва гордѣливо, да разисква дълбоко, да му излизатъ изъ устата все голѣми думи като: *плавина, бивола, камили*; а когато се разговаря съ по дѣло, лице, да си не ерѣща очитѣ съ него, нѣ да

гдѣда или къмъ прозорецътъ, или къмъ вратата.

III. Трѣбва да знай да играй добръ на *кумаръ*, защото чрѣзъ този запаятъ ще се удостои да знае да играй и полититѣ и да спечели великото име дипломатъ като Германский *ефиско*.

IV. трѣбва да има сношение съ раз-нитѣ прѣдставители отъ ранитѣ държа-ви и мозъкътъ му да тежи повече отъ $\frac{3}{5}$ ока; друго-яче мжчно ще се одобие съ това велико име. Нѣ за да се увѣри, че мозъкътъ му тежи толкова, неиз-бѣжно е да си го притѣгли прѣди да умре.

V. Трѣбва да знае разни язнци даже повече и отъ Цариградскитѣ *хамали*, защото нашата дипломация днесъ за днесъ не се цѣни въ друго, освѣн въ *многоязычието* или *многоязычието*. Съ една рѣчь трѣбва да носи името *водицило крѣтитало*.

VI. Трѣбва да знае да лъже, да ма-ми, да краде, да съблнча, да се прѣ-струва; съ малко думи трѣбва да знае да праца хората на горето да шиятъ вода и безъ да се усѣтятъ.

VII. Трѣбва да знае *геометрия, гео-графия, геология, астрономия* т. е. трѣбва да знае да мери земята, да и познава добръ частитѣ, да е вѣщъ въ това, що съдържа въ нѣдрата си, и още да прѣд-вижда по звѣздитѣ що има да се сбдне.

Който притѣжава изложенитѣ свойства или качества нека не губи врѣме, нѣ да се яви по-скоро прѣдъ нашъ *«Смѣшля»* за да го потопи въ бѣчвата си и да го помажи за *Българ-ский Дипломатъ*.

Любопитна прѣпорѣка.

— Добрътъ день, Ваше Българородие.

— О, далъ ти Богъ дърво Иванчо. Що некашъ?

— Че не знаешъ ли. . . да ме на-тъкмншъ на нѣкаква работница.

— Знаешъ ли да четешъ и да пи-нешъ?

— Ехъ, че нали знаешъ. . . донѣ-дѣ си и азъ зная да драця като всѣ-китѣ хора.

— Много добръ! Каква работница не-кашъ?

— *Хесабъ и рѣкамъ* знаешъ ле?

— Какъ не! . . че нали знаешъ ко-гато продавахме заедно риба, че азъ бѣхъ по-кескинъ въ хесабътъ? Нали все менѣ даваше да ти права хесабътъ? . .

— Ха-ха-ха-ха! ти не глѣдай тога-вашното, азъ сѣга съмъ другъ човкъ! Да е живъ и здравъ ничо ми. . . Той въртъ, сука хеле сполучи да ме мръдне въ *фианциитѣ* (финанцитѣ) Ама зна-ешъ ли, тамъ иска голѣмъ акжлъ!

— Ехъ, че и азъ не съмъ съ малкъ акжлъ я! Помнишъ ли, като купихъ двамата селени двѣ кацѣ риба и ти да-дохъ сто *бешлика* а пакъ ти не можъ да имъ намѣришъ хесабътъ ами повика мене? Помнишъ ли, че азъ ти викахъ сто *бешлика* по 1 грошъ сто, по два-двѣстѣ, по три-триста по четире-четире-стотинѣ, а по петъ-петстотинѣ? А пакъ ти какво ми викаше че праватъ триста и петдесетъ?

— Добръ, добръ, азъ ще те стѣкма, стига само да кажа на чича си, и свѣр-шено.

— Крайно благодарство ще имамъ. Сбогомъ.

Дониски на „Смѣшля“

Видишъ, 7 дена прѣдъ Коледа.

Дѣдо Смѣшльо!

Вчера да съхъ умрѣлъ днесъ не щѣхъ да зная, че мѣсець Ноември ималъ 31 день, а не 30. Нашиятъ Началникъ-Станция г. ЗО-овъ го писа въ отноше-нията си. Види се, че той отъ многото си занятия въ служебнитѣ дѣла (нищо) или отъ многото чести посѣщавания по кафешантанитѣ изгубилъ днитѣ на мѣ-сецитѣ, тамъ при складитѣ прозвѣки на *Фрайлахитѣ*. Съ такова началница Кня-жеството ни ще процѣвти като тиква въ трънието! А що да кажж за ревизията на тукашната станция направена отъ Ломскитѣ Т. Пош. Началникъ? Прия-телството много нѣщо вършило! Всичко се показа като най-точно и най-пра-вилно! Ако би за напѣдъ да отиваме така, вървай ме, Дѣдо Смѣшльо, че плъхове и мишки ще ни изждѣтъ, и ос-вѣнъ тѣхъ никой другъ нѣма да знае какво слѣдствие произведе тази ревизия.

Дѣдо Смѣшльо, нашата работа при-лнча на камплеката. Когато попитали камилата защо имашъ толкова гърбица на гърбътъ си, тя отговорила, че кое ми е право та да нѣмамъ и тази гър-бица? Нашиятъ работни приличатъ съ-съмъ на тази приказница.

Нѣ при все това ни венчки любо-питствуваме да знаемъ нѣщо по тази ревизия направена отъ Ломскитѣ На-чалникъ. Ако би да се спотанъ венчко като башлѣ въ гащи, то ще бжде знакъ, че нашиятъ прѣдположения ще излѣжѣтъ истински. Единъ повъ *авантитѣ*.

Б. на См. Пий тозъ пжмъ обнародва-ме тази дописка по желанието на до-пискитѣ, из другъ пжмъ бихме желали да ни съобщи и друго нѣщо по-интерес-но отъ тѣзи затѣтити мѣста на Кня-жеството. Такива частни расправи мно-го се търкалятъ и ще се търкалятъ изъ калпакътъ на Смѣшля.

Габрово. — Бай Смѣшльо!

Страхъ та е аладемъ отъ нашиятъ драгуни да не ти одрѣжкатъ калпакъ, за това и не дохождашъ по насъ да видишъ що става. Азъ обаче тя увѣря-вамъ, че подобно нѣщо съ тебѣ нѣма да се случи. За това ела самъ и виждѣ що има по насъ, въ нашата гимназия, и не мисли, че и тя ще е съ такива гимназитѣ степендианти не имъ стигатъ по 40-тъ левчета въ мѣсець, ами не-катъ по 40 още, за да имъ стигатъ по казина, кахети и да подариватъ на хазайкитѣ си балтони за по 3 лири. Но само това ли е? Ти ще са зачудишъ като видишъ самъ какъ и гдѣ отива народната парица. Ще са видимъ и ще си прикажемъ.

Рохлю.

ПОЛИТИКА

На кждѣто и да мѣтнемъ поглѣдѣтъ си, работата мирше все на лошо. На всѣкадѣ ставатъ приютовления за цафѣ-цухъ. Кой ще си истегли въ тази го-риолтия, Смѣшльо е побъркалъ концитѣ; нѣ при все това, види се, че работата е все за Насрадинъ-Ходжувитѣ юрганъ Дневната политика прилича на една еластика, отъ която всѣкий е хваналъ по единъ край и тегли къмъ себе си, и тя като се отпуща къмъ всѣкого, всѣ-кой си мисли, че е уловилъ здравитѣ

й край. Само великият Ага не мисли да хване пъкой край, ами съдналъ да си играе като малкитъ дѣца на орѣхи. Откакто свършилъ и урѣдилъ всичко въ държавата си, дошло най-сѣтвѣ рѣдъ да яви съ една окръжна до посланицитъ, че за напѣдъ нѣма да се доуща книги съ прогивни за държавата съдържания. Наизрядно не е казано, че Jupiter quos vult perdere dementat т. е. че Богъ, когото иска да погуби, най-напѣдъ му зима умѣтъ.

Русеня се готви за велики прѣдиряния на Истокъ, Франция, Австрия, Германия, Италия, Англия, Сърбия, Черна Гора и тѣ не сѣ въ по доливо състояние. Венчко това прѣдеказва, че скоро ще се играе на куршумови *шикалки*. А ние що правимъ въ този случай? Ние се гонимъ, прѣкънуваме сношенията съ тѣзи, които ни сѣ надѣждата, надуваме се като пати въ рашето, глѣдаме да си правимъ кефѣтъ; а за по-нататкъ нито му мислимъ! Съ една рѣчь и ние ще заприличае на старийтъ си госиодаръ, ако не сме и заприличали. Врѣме е да хванемъ и ние единъ край отъ политическата еластикъ, ако искаме бжджето си независимо съществуване: друго-яче вѣтърѣтъ ни поси...

ШЕРЕНИ.

Единъ любопитенъ пита: защо ученицитъ въ г. П. не живѣятъ вече въ пансионитъ нѣ по къщата? Отговоръ: защото спорѣдъ *внчланий вѣнецъ* трѣбва още отъ малки да се упознаятъ съ характерѣтъ на бжджитъ си сѣдурги; и спорѣдъ Дир. на Нар. Просвѣщение, защото още отъ малки трѣбва да привикнатъ на домашнитъ прищевки и на домашната економия. (Б. на См. Пуетий лобутъ!...)

Единъ ученикъ пита: има ли право хозяйнитъ да го нещѣжда изъ къщата си за гдѣто си позволилъ да си мѣри бойтъ съ най-малката му дѣщеря, която била на 16 — 17 години? Отговорѣтъ на това питанье се намира въ джобѣтъ на Дир. на Нар. Просвѣщение.

Една баба като оплаквала дѣдото си, при туранието му въ гробѣтъ не плакала съ колкото си гласъ имала: ахъ туретъ и менѣ подъ него.

Що е пнатъ?

Пнатѣтъ е страсть, която прави черното на бѣло, а бѣлото на черно, и която дѣли хората на консерватори и либералци.

Коконъ Хрисѡ. — А бре, Иване, кой дойде одѣвѣ когато ме нѣмаше? — Незнаешъ ли, коконо? Дѣто дохожда вѣский денъ. — Защо му не каза, че ще се завърши скоро? — Защото киръ Стефанъ ми е зарѣчалъ, щомъ вида този човѣкъ, и да си тука, пакъ да му кажъ, че та нѣма. — Ахъ! злощастие! мишката е хванѣта въ капанѣтъ.

Двама вираджии като живѣяли въ една къща, единийтъ отъ тѣхъ рѣкълъ: приятелю, азъ ще си излѣзж отука. — Защо? — Защото Г-ца Маргита не е расположена къмъ менѣ. — Ха-ха-ха! Чакъ сега ли се усѣти, че двѣ кучета единъ кокалъ не можатъ да глождѣтъ?

ТЕЛЕГРАММИ.

Пловдивъ. Дзѣнниъ! Телеграфическитъ жици не прѣтануватъ отъ да носятъ добри слухове за прѣкъснатитъ сношения. На кокошката когато ѣ припре ейцето, тогава търсе мѣсто да го свесе.

София. Сега за сега Народното Сѣбрание шие и пори; нѣ допѣждѣ си и успѣва като ракъ възъ бързей. Нѣколко облѣквания въ камарата ще докаратъ полза. (Б. на См. У циганинъ кисело млѣко що дѣри?)

Копривница. Слава Богу пожарѣтъ се потуши, благодарение на кметѣтъ. Женското ни дружество рѣши да пожертвува отъ фондѣтъ си и да купи двѣ толмѣби. (Б. на См. Добро прѣдилаганье, нѣ иска и нещленение. Черешевитъ топове сѣ по-добри за гасение.)

Айтосъ. Училищата ни сѣ на пропаданье. Настоятелството проектира да наложи даждие на градското население 200 т. л. Като се съберѣтъ тѣ, училищата ни ще се пробудатъ. (Б. на См. Хубавъ акѣлъ, ами кжево дощель.)

Шинка. Отъ радостъ сме си непо-сѣдрали калпацитъ, за гдѣто скоро щѣло да се захване зиданието на многошумний храмъ. (Б. на См. Работата не е толкова за радване, защото като крушка има и опашка, и догдѣто ѣ се не откъпе, нече да може да се изѣде.)

Харманлий. На 2-ий того бѣломорскитъ гачи се развѣвахъ на една катана. Прѣтекателѣтъ имъ паднѣ отъ многото поклони които бѣ направилъ на Бакхуса. (Б. на См. Иска ли чудение и за това? *Ески хамалъ, ески тасъ.*)

Тамже. Денѣтъ 4-ий Януарий се отпразнува много тържественно. Имаше и *коливо*. Кметѣтъ най-напѣдъ залапа съ двѣ шили. (Б. на См. Асѣл тѣй му приличане.)

Казанлъкъ. Нѣколко афонати чакатъ още «*Кукурига*» безъ да знаятъ, че като тѣхъ мнзйна му строшихъ махмузитъ. Праздницѣтъ прѣкарахме много добрѣ хоръ, гайди, свирни по *клобокруктъ* и до днесъ още стоятъ. Строшено джамче на едно агово кахвене щѣше да причини голѣмо нещастие (Б. на См. Не трѣбва да се раздражняватъ духоветъ, защото: *ей джамѣ, хойъ джамѣ, лѣлимъ* има малко кривичко на връщчето. Разумевате ли Казанлъчани?)

Нанатюрнице. Никого нѣма да слушамъ; напролѣтъ ялла, Боже, поможи ще захванемъ да градимъ театрътъ. (Б. на См. Венчко Мара втасала само се не вчесала.)

Одринъ. Учителитъ получиха половината си платки и сѣ доста весели. Духовникѣтъ ни е много умисленъ, че некаждъ да го изваждатъ изъ къщата. Той се чуди кждѣ ще намѣри такава къща съ двѣ стѣлби: отъ едната да се качватъ денѣ плѣховетъ а отъ другата ноцѣ мишкитъ. (Б. на См. Де плѣхове, де мишки дѣ!)

Сливенъ. Скоро ще видимъ «*Българско Знаме*» Смѣшлю и той мислятъ да се сприятелятъ. Отпразнуванieto на 4-ий Януарий бѣше прѣвѣходно. Читалището и Женското дружество скоро ще въскрѣснѣтъ. (Б. на См. Побързайте да калесате членоветъ съ бѣкълица; друго-яче вѣтърѣтъ отъ Бухаза много ще духа още.)

Ямболъ. Пѣтницѣтъ за Бургазъ чакатъ за прѣдилагаемий *трамвай* че тогава да си вървятъ. Най-напѣдъ щѣлъ да се качи на него Т. Поц. Началникъ. (Б. на См. Трай коно за зелена трѣва!

рибата още въ морето тѣ смѣтатъ какъ да я готватъ. Ишаллахъ данѡ стане по-скоро този трамвай, та и Сѣгшлю да поекономне царвулитъ си.

Бургазъ. — Питаме дѣда Смѣшля: едлинскій поданикъ, 85 годишенъ, бжлгареки бжжълъ незнае, може ли да бж-де чиновникъ (прѣсташенъ комисаръ) въ Областѣта ни безъ контрактъ. (Б. на Смѣшля: Исключаватъ са отъ общото правило роднинитъ на Началствующитъ.)

Айтосъ. — Училищний инспекторъ ще свика скѡлийскитъ учители да размислѣтъ за доброто урѣждане на училищата но незнае какъ и отъ гдѣ да захване. (Б. Р. Хубава работа! По-напѣдъ да ги запладни, както запладни-ваше въ Доброджа стадата пакъ тогази нека размислява. Блажени ниции духомъ, нѣмъ въ царство инспекторско.)

Казанлъкъ. — Единъ канцеляреки развлечѣнъ стои цѣль денъ въ къщата на шефа си, мие му панцитъ и хвѣрля боклука. (Б. Р. Смѣшлю стѣгна царвулитъ си, ще дойде при васъ и ще разбере каква е тази шемекерия.)

Ахизело. — Двама високи чиновници са дадени подъ сѣдъ въ Бургазъ. Ще бждѣтъ суспендираны. (Б. Р. Суспендирайте ги; Румелия е научена да дава жалование на подобни чиновници.)

Сливенъ. — На пнѣхлията тукашна интелегенция ще ѣ приѣдне да прѣдстави нещживената драма *суспендиранъ адвокатъ*. Единъ кадия еъ *караримето* си доказа, че работата яланъ динлъ, янлъжджѣ, и не даде да излѣзе драмата отъ печатъ.

Сливенъ. — Частна телеграмма Архерекекия смѣсѣлъ съвѣтъ запрети строго на свадбитъ въ Понедѣльникъ да не разнасятъ *сладката ракия* изъ улицитъ съ Циганскитъ мирнакви Чалгаджии. (Б. Р. Това нѣщо Смѣшлю отъ много врѣме го желаше, но благодарение че му се обжда желанието.)

Жеравна. — У насъ личната свобода е баснословие. Необучающитъ са резервисти за 24 часа затворъ, наказватъ са съ три дни губенне време по пѣтъ за Градецъ гдѣто са извѣршва затвора. Червената чохичка тѣй са распорѣжда.

Харманлий. — Прѣдставления, музики, винолгически скушцини преобладаватъ. Велѣдетвие на това излезе слѣднѣята поговорка: *едни яджтъ само фишки безъ музика, други кокали и зелие съ музика, а трети не фишка, не кокали и не зелие, а само музика.* (Б. Р. Вашата са е уподобила на ченгене чаларъ кюрдъ ойнаръ.)

Тамже. — Въ Околийското ни Ковчезничество са даде угоденне отъ страна кметсвото въ память дохождане братушкитъ въ града ни. Оназъ година са недаде защото немаше ковчезничеството още помѣщенне.

ОТЪ СМЪШЛЮВАТА ЧАНТА

Въ В. Търново Г-не З. Г., не ни отговорихте нищо? Но *ней се*, вмѣсто отговоръ, Смѣшлю Ви моли да му повърните испратенитъ до 5-ий броеве по 20 листа, за да допълни съ тѣхъ на новитъ си абонати броеветъ. — Или пъкъ ако ете ги раздали на приятели безъ пари, то Ви молимъ приберете ги, защото на единъ листъ има 10 парички златни за поща парасѣ! Все баримъ отбирате отъ тоя занаятъ за това не трѣба по надѣлго да Ви се справяме

— Въ Русчукъ Г-не Гидо Аналовъ! И Васъ молимъ да имате добрината да ни повърните 20-тъ броя които Ви пращаме отъ 1-ий до 5-ий броеве защото ни са нуждни много.

отъ Администрацията.